

MỞ ĐẦU

Mùi rác khiến hòng cô ghen lại. Nó ngấm vào toàn bộ tường và trần. Chiếc bóng đèn neon đã vỡ thỉnh thoảng lại bật sáng, khục khặc rồi tắt phụt trong những cơn co giật không biết đâu mà lần. Nếu ở một nơi đồ rác sáng sủa, mùi bốc ra sẽ khác: hiện đại, rõ ràng, với những sắc thái có thể xác định được, một thứ hơi hám nào đó thậm chí còn cho người ta cảm giác yên tâm. Nhưng ở đây, nó trùm lấy cô, khiến cô bất an, và luôn gợi lên điều tồi tệ nhất - chất gì long lỏng đang dính nhớp dưới đế giày cô vậy?

Cô đã xuống đây với ý định vứt bản thảo của mình vào thùng rác.

Tất nhiên là thùng màu vàng: dành cho rác nhẹ, những gì không thể dùng được nữa nhưng còn có thể tái chế và hứa hẹn một đời sống mới - tạp chí, bìa các tông, chai nhựa, bao bì sặc sỡ. Bỏ bản thảo này vào đó cũng là hứa hẹn cho nó một hành trình mới: biết đâu nó sẽ được nghiền ra để hóa thành giấy vụn, phác thảo, tranh vẽ, tờ rơi quảng cáo, hoặc một cuốn sách - cuốn sách của ai đó khác

nhưng tuyệt nhiên không phải của cô, vì không thể để bản thảo ấy ra đời, không ai được phép đọc nó - ngay cả chính cô.

Bản thảo này khiến cô đau đớn. Cô phải vứt nó đi.

Khi mở nắp thùng rác màu vàng, cơn buồn nôn lại ập đến. Cô thường cẩn thận tách riêng bìa các tông và bao bì khỏi rác hữu cơ, nhưng vô ích, việc phân loại rác ở khu chung cư này chỉ là một ảo tưởng đẹp đẽ: tất cả các thùng đều đầy ứ và lẫn lộn, từ thùng vàng, thùng xanh cho đến cả thùng đen dành cho thủy tinh. Chúng sừng sững trước mặt cô như những nữ thần béo phì ngạo nghễ.

Và cô đứng đó, bản thảo trên tay.

Trên trang đầu có ghi nhan đề: *Truyện của Mê-Linh*.

Đó là tên con gái cô, đứa bé đã chết mười lăm ngày sau khi chào đời.

Bản thảo đã đồng hành cùng cô suốt thời gian nghỉ đẻ. Cô đã đắm chìm trong việc viết lách, cũng như những người mẹ khác đắm chìm trong việc chăm con: cho bú hai, ba giờ một lần, giữa tã, phân và tiếng khóc, ngày đêm lẫn lộn, thời gian đàn hồi, tất cả chỉ xoay quanh một ám ảnh duy nhất: đứa con. Nhưng khi không thể từ bệnh viện về nhà với một đứa con còn sống, người ta chỉ còn lại cái bụng rỗng, đôi tay buông thõng, và bầu ngực đau nhức vì sữa thừa.

Khi ấy, cô đã biến thành một người-mực, con mực loài thân mềm dị hình, đều đặn phun mực để tìm đường thoát thân, còn cô thì nhả ra chữ để trốn chạy, cả hai đều có khả năng biến mất khỏi tầm mắt người đời.

Người-mực đã trở thành bậc thầy trong nghệ thuật nguỵ trang. Cô giữ vẻ bình thản trước mặt chồng - cha của các con gái mình,

cô tổ chức sinh nhật, những buổi dạo chơi công viên, cô tuân thủ nghiêm ngặt các buổi tập phục hồi chức năng. Quan trọng là phải giữ gìn tăng sinh môn để tránh bị sa tạng, bác sĩ phụ khoa nói, *hãy tưởng tượng ra đôi cánh bướm, bây giờ bạn là một con thuyền trên mặt nước, rồi hãy hình dung vành âm đạo là hai cánh cửa nhỏ, hãy mở ra và đóng vào những cánh cửa đó.* Và khi nữ hộ sinh phụ trách buổi tập bảo cô: “Chị có thể đưa bé đến cùng”, cô chỉ trả lời: “Không cần đâu, tôi sẽ tới một mình, nó chết rồi.”

Mỗi sáng vẫn phải thức dậy, dù chẳng còn tiếng khóc trẻ nhỏ nào kéo cô ra khỏi sự ngái ngủ ảm áp của chăn gối. Thế là cô dậy để viết. Cô viết trong cơn sốt, mặt bừng lên trong ánh sáng xanh của màn hình máy tính. Cô bám víu vào ngôn từ, chúng đem lại cho cô ảo giác rằng đứa bé vẫn còn đó. Cô gõ điên cuồng trên bàn phím, hết câu này đến câu kia, từ ngữ tuôn trào - hay đúng hơn là cơn tiêu chảy chữ nghĩa, nó trào ra thành những co thắt, nó thúc giục, đào xới, cửa xé, như những cơn đau đẻ. Cô viết lén, vội vàng tắt màn hình ngay khi chống vể, giấu bản thảo Word sau một ván Candy Crush hay một bài Wikipedia.

Cô hiện diện đó, bằng xương bằng thịt, nhưng trong đầu, cô lang thang ở Xứ Sở Vô Danh. Cô là nhà địa lí của hư vô, người vẽ bản đồ cho chân không, và cảm nang du hành của cô chính là bản thảo này - bức thư gửi đến toàn nhân loại để báo tin rằng con cô đã chết. Cô, người trong suốt thời kì mang thai đã không nói một lời nào, chẳng với bạn bè, cũng không với các chị em họ hay đồng nghiệp. Thế là cô viết, rồi cô tìm nhà xuất bản để truyền tải thông điệp của mình - các nhà xuất bản sinh ra là để làm việc ấy. Bằng chứng là cô đã tình cờ bắt gặp một cuốn sách của một nhà văn đồng thời là biên tập viên cũng từng bị mất con. Cô tự nhủ

rằng thật tuyệt vời, hai trong một, vừa là biên tập viên vừa là cha của một đứa trẻ đã chết, họ thậm chí có thể lập thành một nhóm trò chuyện, rằng cô đã phải vô cùng may mắn mới rơi vào tên anh ta. Thế là cô bắt tay vào viết thư cho anh ta. Cô mất bao thời gian để viết thư cho các nhà xuất bản, cho cả những nhà văn, nhà thơ là cha mẹ của những đứa trẻ đã mất. Cô chất đống thư trong một góc. Rồi lại vứt đi.

Cô đã in bản thảo ra, thậm chí đem đóng bìa. Nhưng không sao đọc lại. Chỉ nghĩ đến thôi đã buồn nôn.

Cô giấu nó giữa hai chiếc áo len cũ thùng lỗ chỗ. Lũ mọt đã chiếm cả tủ quần áo, nhưng lại chê bản thảo, thích áo len lông cừu của cô hơn. Thế mà cô vẫn đuổi bắt chúng, dán mắt lên trần nhà, tường, ngăn tủ, rồi bóp, cô đập chết, khoái trá ngấm nghĩa xác chúng giữa hai lòng bàn tay. Một vãi có màu vàng nhạt, nhỏ và nhanh nhẹn, còn một thực phẩm thì đen, béo ú, chậm chạp, dễ bị nghiền nát. Cô giết tất cả, không phân biệt, bóp, thêm một con, rồi thêm một con nữa - một cuộc tàn sát thực sự! Đôi khi, những con béo nhất để lại một lớp bột trắng - chắc hẳn là chúng đang mang thai, sắp sửa để trứng trong các khe tủ hoặc gờ tường. Và khi ấy, cô hả hê vì đã giết được một mục một chữa: đáng đời mày, con khốn!

Nếu có thể, cô cũng sẽ giết luôn cả lũ mọt con - lũ này gặm len rồi để lại những vết dài trên áo len của cô, giống hệt vết sữa trổ của trẻ sơ sinh trên vai người mẹ đang cho bú. Đúng thế, cô muốn tiêu diệt hết thảy, không chút thương xót.

Trong lúc chờ đợi, cô hi vọng tất cả bọn mọt sẽ quay sang cắn xé bản thảo. Gặm nhấm dần dần. Nhưng nó vẫn còn nguyên vẹn. Vẫn nằm đó, trong tủ áo, rình rập, dõi theo cô.

Cô muốn lật sang trang khác của cuộc đời. Quên đi việc có một đứa con chết.

Cần phải đi làm trở lại, nhưng cô không muốn bị gọi là cái-cô-bị-mất-con. (Cô đã nói rất mập mờ về sự việc, không hề tiết lộ chuyện mang thai. Các đồng nghiệp tưởng rằng cô bị bệnh, hoặc kiệt sức, hoặc trầm cảm - những lí do văng vẳng mặt ít gây khó xử hơn là nghỉ để mà con chết. Cô cảm thấy áy náy với bảo hiểm xã hội, với phòng nhân sự, có cảm giác như mình đã lợi dụng, trục lợi hệ thống: một kì nghỉ để nhưng lại không để ra đứa nào, thật đúng là trò lố.)

Ngày trở lại văn phòng, cô ăn trưa với đồng nghiệp trong một quán đất đỏ chuyên phục vụ các loại salad: anh ta gọi một món màu cam vị cà rốt, còn cô thì chọn loại nước detox xanh lè gồm rau chân vịt và quả bơ - không thể uống nổi. Anh ta vừa ra mắt một cuốn sách và kể về hội chợ sách nơi anh ta ngồi cạnh một nữ tác giả đã viết về đứa con bị chết.

“Thật là trơ trẽn, cô không thấy sao? Viết về cái chết của một đứa trẻ, mà lại chính là con mình nữa chứ!”

Cô nghĩ đến bản-thảo-văn-nằm-trong-ngăn-kéo. Cô đồng tình với anh đồng nghiệp đó. Vâng, đúng là thật kinh tởm. (Cả món nước rau chân vịt cũng như việc viết về một đứa bé chết.)

Theo anh ta, mục tác giả đã viết về đứa con chết của mình ngoài ra còn vô cùng khó chịu, nặng nề, *ôi trời, thật là xui xẻo khi phải ngồi cạnh mục trong cùng một gian hàng*. Anh ta vốn thích bầu bạn với phụ nữ, *nhưng mục này thì thôi, chào thua*. Và cô, trong khi nhấp từng ngụm nước rau chân vịt và bơ, chỉ gật gù, lo sợ chính mình cũng sẽ trở thành loại đàn bà như thế - nặng nề, nên tránh xa như dịch hạch, một mục điên, mục dở hơi. Ai mà thích nổi những kẻ bệnh hoạn, tang tóc hay tàn tật? Không những chán ngắt mà còn

làm người khác áy náy, lại còn xấu xí nữa. Nổi đau làm con người xấu đi: mặt mũi hằn nếp nhăn hoặc bệu ra. Vâng, lạy Chúa, người buồn thì xấu xí thật, xấu đến mức không chịu nổi! Ai cũng thích ở bên những người xinh đẹp, vui vẻ, dí dỏm, khỏe mạnh. Ai mà chẳng biết bất hạnh lây lan như bệnh sởi.

Cô có muốn gia nhập cái câu lạc bộ mục nát ấy - câu lạc bộ của những kẻ tàn phế trong cuộc đời? Không.

Khi trở lại thế giới của người sống, cô đã quyết định phải bắt đầu lại. Detox. Suy nghĩ tích cực. Đoạn tang, như người ta nói. Tóm lại, phải vứt bỏ cái bản-thảo-văn-để-trong-ngăn-kéo đó. Cô tìm lại nó giữa đồng áo len bị một găm. Cô đã xỏ dép, giấu nó bên trong áo mưa. Cô vào thang máy, bản-thảo-văn-để-trong-ngăn-kéo tạo thành một khối lồi dưới áo.

Điểm đến: nơi đổ rác.

Dù sao thì cô vẫn cảm thấy đau đớn. Thôi thì cũng đỡ nếu vứt bản-thảo-văn-để-trong-ngăn-kéo vào đồng báo cũ, giấy bìa cứng, bao bì, trong chiếc thùng màu vàng của bọn nhà giàu sành sinh thái.

Nhưng đằng này thùng rác màu vàng cũng lẫn cá ươn thối hoắc...

Vì tất cả những thùng khác đều đầy, cuối cùng cô đành ném bản thảo vào đó.

Và không thể không nghe tim thắt lại, khi trang bìa - nơi ghi tên con gái cô - bị một vệt sốt nâu văng vào.

Cô đã ném con mình vào thùng rác.

Cô đóng nắp thùng vàng lại.

Đêm hôm đó, cô mơ thấy một con chó, bị mùi rác dục dổ, xé nát bản-thảo-văn-để-trong-ngăn-kéo bằng những cú ngoạm dữ tợn.